

Benoît Lachambre:

For me an action is primarily oriented on creating a kind of noise that becomes complementary to the environment in which it is created and simply underlines this environment or people's reactions. The action at that point becomes a kind of vessel for their perception or thoughts. No more than a point of reference for a memory that passes by. You could see the action as a catalyst for thoughts, without reading this necessarily as a political statement.

Personally, I really have a lot of problems with the naming of the Republic and the form of the Government. In my practice I rather search for a bit of anarchy. For the rethinking or dismantling of structures, instead of creating them. I tend to be kind of sarcastic about politics, because I find it impossible at this point still to believe in them. When I hear words like 'Cabinet' or 'Ministers', or whatever, I feel the hairs on my back rise in discontent.

~~take~~
take me home!
Please

What's your size?

not my type

acties voor deze dag werden besproken, waarna de pers op de hoogte werd gebracht door de minister van Communicatie. Daar begon de onderneming al een klein beetje scheef te lopen. De uitgenodigde kunstenaars bleken niet altijd even geïnteresseerd om hun rol op te nemen binnen de regering. Bovendien bleek hun artistieke praktijk er ook niet altijd op gericht om hun rol in de gemeenschap op zo'n letterlijke manier in te vullen. En *last but not least*, betekent het op een hoop gooien van interessante kunstenaars nog niet noodzakelijk dat je hier ook interessante kunst mee vergaart...

Eén en ander bleek dus al van bij aanvang problematisch. De openingspersconferentie van het festival zette de toon door de ministers met afgezakte broek achter de conferentietafel te plaatsen, waarna elke vraag uit de zaal met een vraag werd beantwoord. *'Are we a group? Does the artist have a mission? Do you consider this an action? Do you consider this a press conference? Can we have action without planning it? Where is the Minister of Invisibility? Could you define reality?'*

Interessante vragen die gedurende dagen van vrij onduidelijke ant-

woorden werden voorzien. Isabelle Schad en Benoît Lachambre ontwikkelden elkaar in hun *White Wall* actie uiterst langzaam met toilet-papier. Presidente Meg Stuart maakte in uniform haar opwachting op de Love Parade. Dezelfde presidente praatte in een geblindeerde wagen, maar wel met een luidspreker op het dak, op de traditionele Mozartplatz over de fetisjistische meerwaarde van de Mozart Kügeln voor koppels van middelbare leeftijd die hun seksleven willen opwaarderen. *'Shove them up your ass'*, was de boodschap. De Russische Elena Kovylina drapeerde op diezelfde Mozartplatz haar weelderige, maar ook volledig ontblote lichaam over een vleugelpiano. Dit was de dag nadat ze haar lichaam op de straten van Salzburg aan de welwillige mannelijke voorbijgangers had verkocht, en de klanten vervolgens had gewezen op de artistieke aard van deze uitwisseling. Waarna ze de volgende dag, voor het oog van iedereen in de Republiek, hun geld konden komen terughalen. Superamas organiseerde een casting voor de nieuwe intendant van de Salzburger Festspiele en ensceeneerden filmopnames in de stad met bereidwillige voorbijgangers. Sarah Chase nodigde mensen